

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 7, číslo 1

Únor 2004

STRÍPKY

Tak tento zápis z vrcholové knihy na jednom Alpském vrcholu může v příštím volebním období otřást pozicí našeho milého pana předsedy Letoše. Znamená to snad, že náš pan předseda Letoš:

1. Není takové nevíňátko a hle – levoboček Dagmar nezapře geny a brousí úbočí evropských velehor po vzoru svého papá. (Letošil Letošil – Zase dcera. Kiš, kiš!)
2. Nebo absolvoval náročný výstup (zřejmě prvovýstup iniciovaný zápraskem z trojkového žebra do sedmových střechovitých převisů), po jehož dokončení on i jeho spolulezci jsou tak vyčerpaní, že prostě neví, čím jsou.
3. Nebo tajná fanyнка-lezkyně obdivujíc Letošův přístup k věci, zřejmě nakažená virem Omedismus Naturalis, si prostě vypůjčila přezdívku od svého idolu. Dle zápisu se lze domnívat, že během výstupu ještě stihla šmiknout spolulezce Hofmanna. Pokud vím, tak Letoš při výstupu stihne leccos, ale toto? No, jeden nikdy neví!

No, ať je to, jak chce, myslím, že by se Letoš měl na valné hromadě vyjádřit k tomuto nactiutřačskému článku. A do té doby si třeba můžeme uzavřít sázky. Co říkáte? Já tipuji dvojku! ☺

[Leonardo da Svinčl]

HORÁM ZDAR

Konečně jsem po třech letech skončil službu ráno na Nový rok a moc se těšil, jak v Perštejně udělám první zápis roku 2004 do vrcholové knížky. Batoh jsem měl sbalený už dva dny, termosku nachystanou, ale můj parťák - Petr Sailer - mohl přijet až na desátou hodinu. Moc mně to nevadilo. Nebyl, či spíše neměl být, žádný spěch, protože Párek, každoroční autor „horezdarů“, se v mé přítomnosti domluvil s Letošem, dalším z pravidelných novoročních lezců, že udělají pár zápisů na Bořni a tedy od Perštejna dost daleko. A protože jsem díky amatérským ohňostrýjcům měl docela rušnou noc, krátký, dvouhodinový spánek mně přišel vhod.

Ještě nebylo deset hodin a já už pátral, jestli na Hlavním masivu někdo nevyvíjí nevídané horolezecké aktivity. Klid, ticho, ale na Věži ve svahu byly slyšet hlasy. Nakouknul jsem za roh a u nástupu se zrovna navazoval Letoš na lano. Neměl být na Bořni?? "Á, dobré poledne Bróňo, jdeš si zalézt s náma?", vesele na mě volal. "Stejně

už nikam spěchat nemusíš!" Dostal jsem takové neblahé tušení...

Během lezení mi Letoš a Svinčo povyprávěli, jak do Perštejna přijeli v šest ráno, vylezli na Pravý pilíř, jak Svinčo vytáhl vrcholovou knížku a divil se, že tady nikdo neleze, protože poslední zápis je z prvního ledna. Příběh vyvrcholil výstižně komentovaným zjištěním, že zápis je z 1.1. 2004 a udělal ho Párek s Bráchou a Tondou ve tři hodiny ráno za svitu čelovek a reflektoru z vedlejší chaty. Mé mírně nalomené novoroční nadšení ještě víc zchladil Letoš, když mně unaveným, ale stále milým konverzačním tónem oznámil, že tedy aspoň udělali Hore zdar na Erichův sloup. Aby toho nebylo málo, poslední jiskřičky naděje uhasil Svinčo konstatováním, že víc vrcholovek v Perštejně není.

Co říct? No, že se vlastně nic nestalo. Kolem poledne se pod skalama sešlo víc než deset členů oddílu, lezlo se na Masivu, lezlo se na Skalkách, byla skvělá nálada a pohoda a když jsem se odpoledne vracel domů, říkal jsem si: "To bylo krásné novoroční polezení."

[Broněk]

Moravský Kras

V pátek 22.10.93 vyrážíme s Frantou Kolářem a Mišou Pychem do Moravského Krasu - konkrétně do Rudického propadání. V Kuřimi se stavujeme u Michalova kamaráda Tondy pro klíče od chalupy v Rudici a čekáme v hospodě, až dojede. Dostáváme klíče od propadání a svolení, že můžeme jít dolů sami... Večer se zpívalo a hrálo.

23.10. sobota - ráno si jdeme prohlédnout propadání z venku a lezeme dvě lezecké cesty za 5+. Odpoledne nastupujeme do jeskyní... Sestup po žebřicích 85m na dolní patro k Jedovnickému potoku a pokračujeme po vodě dále do propadání. Brodíme se částečně vodou, část traverzujeme, něco komínově, prostě jak to pouští. Prozkoumáváme dvě chodby po levé straně, v druhé je postavena hrázka, do které vede z povrchu vrt na pitnou

vodu! Občas narážíme na fixní lana z komínů, která mizejí bůhví kde... Procházíme Rudickým domem a docházíme až do balvanitého domu až na kótu 52, zde se rozhodujeme k návratu. Výzdoba je fantastická a pořád je co obdivovat. Snažíme se jít co nejrychleji, jsme již dost mokří a tlačí nás čas. Slíbili jsme, že do 20.00 budeme nahoře, aby se kluci neplašili... Opět vodou, nahoru a dolů perfektním hladkým komínem nebo spíš „trubkou“ dlouhou 92m a zase po žebřicích nahoru.

Celková doba 5 hodin.

Nejnižší bod 205m.

Vzdálenost 1100m.

[Václav Meko Hajný]

WATZMANN – VÝCHODNÍ STĚNA

20.-23.2.2003

Myšlenka prostoupit východní stěnou Watzmanu hlodala v mé hlavě již hodnou dobu. Nejenom protože se jedná o řádkovou stěnu, ale taky z důvodů „osobní“ známosti. (Nechte si vyprávět Feryho a Pepíkovo zážitky ze zimního průstupu, okořeněného ztrátou mačky jejich spolulezce). Reálnou podobu začínají tyto plány nabývat okamžitě po zainteresování a patřičného nadchnutí mého parťáka Karlose z Kolína. Je to člověk, kterej má raději činy, než jenom pouhá slova. Proto už jen zbývá vystrachat někde popis, předpověď, pokrámovat harampádí a tradá.

První komplikace začínají ještě před odjezdem, když mi Mára z Mostu (druhá dvojka, co měla jet původně s námi) sděluje, že jeho parťák zjistil, že se mu „nechce“. Rychlá improvizace a ve 4 odpoledne po práci už sedím v autobuse na Prahu. Zde, se skeletama na nohách a motykami na báglu, ruším celkový průměr osazenstva, co se vstrojenosti týče. Nicméně cesta utíká bez problémů, a tak se v podvečer setkáváme s Karlosem na Chodové. Jeho už notně dobře zajetý volvo nás v podstatě bez potíží dopravuje až do Königsee (co na tom, že se občas otáčky motoru nedají ovlivnit, že?). Ve 4 hodiny nad ránem uléháme k párhodinovému spánku ve vyhřátém autíčku.

Rána jsou kupodivu chladná. Kdo by to čekal v únoru, v Alpách a u vody. Chceme chytit první šif do Bartoloměje, a tak jdu vyzvědět jízdni řád. Alespoň se trochu proběhnu a zahřeju. S překráčováním a přesunem to máme tak akorát a v 9 vyrážíme lehčí o 6,5 Eurášů vstříc dalšímu dobrodružství. Vypadá to na

pěknej den, a tak máme z toho ažůra radost až na kost. V přístavu chvíli okukujeme kostelík a pak už hurá pod stěnu. Když se nám na konci lesa otevřela v plné parádě, shodli jsme se,

zakopat by se tu dalo docela slušně, ale představa, že ráno ztuhlí a nerozhejbaní budeme muset řešit následující lezecké obtíže, je dosti pádným argumentem pro pokračování.

Věším na sebe tedy matroš a vyrážím do mixového úseku nevalné kvality. Nevidím za hranu a tak se utěšuju, že tam to určitě končí. Omyl! Celkem tři délky lehce morálového lezení po něčem, co je vzdáleným příbuzným ledu, a volných šutrech, mě učinilo opět o něco starším. Celkem jsem uvítal, když jsem ve druhé délce zatměl. Alespoň jsem při těch roztodivných traverzových krocích neviděl tak hluboko. Vyflusanej, zadejchanej a zpcenej jsem si se zadostiučiněním vychutnával Karlosovo pochvalné hlášky. Kolem 21. hodiny, při svítu čelovek a miliónů hvězdiček, jsme si připravili svoje přenosný domovy a

usnuli spánkem spravedlivých.

že je to zeď jako prase. Cesta k nástupu nám zabrala skoro celý den a kromě již téměř zaběhlých rituálů jako prásknutí se, nekonečné ražení stopy, pocení se pod vlastním báglem, atd., byla zpestřena několika prachovými lavinkami a padajícími šutry z obrovské východní stěny. Asi v šest večer jsme u vlastního nástupu do stěny a řešíme dilema, jestli pokračovat, nebo zalehnout. Což o to,

usnuli spánkem spravedlivých.

Ráno ve 4 hodiny budíček. Den bude dlouhý. Chtěli bychom to dneska dorazit až na vrchol a ještě zkusit sestoupit. Uvidíme. Každopádně si nemůžeme vynachválit naši včerejší taktiku. Pěkně za čelovek razíme po obrovské rampě (místy široká až 200m) pořád šikmo nahoru. Vyjma nepříjemného boření při ražení stopy žádné lezecké obtíže. Z monotónnosti

našeho docela rychlého postupu nás vytrhává sněhovo – ledový výšvih asi 15 m vysoký. To, že jsme se před ním mohli navázat, mi dochází až v jeho závěru, kdy se pohybují v cca 70° sklonu. Potom následuje další nekonečný flák ala sněžný prasata. Vzpruhou v celém tom nekonečném koloběhu: levá – pravá, seno – sláma, je pouze fakt, že nabíráme pěknou výšku a expozici a že je opět celý den jak vymalováno. Nouzovou bivačovací chatku pod vrstvou sněhu nemůžeme ani rozpoznat. Dáváme jenom krátkou pauzu na sněhu převyšujícím úroveň její střechy.

Kolem poledního se dostáváme dle mého pod klíčovou délku výstupu, ale samozřejmě záleží na momentálních podmínkách. Jedná se o jednodélkový komín, do něhož nastoupit není vůbec snadné. V jeskyňce pod ním jsme našli kromě místa na štand taky jednu Tatrunku válející se ve sněhu. Nechal jsem ji zde jako propustku na cestu vzhůru, i když chuť jsem na ni měl velikou. (Jak jsme se později dověděli, zřejmě pozůstatek po dvou Pražácích, kteří tuto stěnu vylezli pár dnů před námi.) A vyplatilo se mi to, poněvadž nevím co jiného, než odněch několik kJ z oné pochoutky z Opavie, působících zvenčí na moji tělesnou schránku, mě dokázalo natemnovat a udržet v tomto nevábňém klouzavém komíně se zbytky ledu. Karlos tak byl ušetřen nepříjemného nakopání drčky mými mačkami, poněvadž dle pravidla: Ze štandu neutečeš!, mu nic jiného než čekat, jak to dopadne, nezbyvalo.

Po tomto bonbónku na závěr už nás čekalo jen několikero mnoho

sněhových metrů a následně místo, odkud můžeš pokračovat jedine krokem dolů. Tomto případě asi o metr převyšující vrchol vrcholového kříže. Sněhu se zde letos opravdu urodilo. Kolem 14. hodiny pořizujeme vrcholové snímky, kocháme se okolím a plánujeme sestup. Již od pohledu jsme zavrhlí původní myšlenku sestoupit hřebenem přímo do Königsee a volíme raději o mnoho delší, zato však rozhodně bezpečnější variantu s obejitím celého masivu Watzmanu. Sestup do údolí nám i s hodinovou občerstvovací pauzičkou vystačil na celý zbytek dne, a tak schvácení uléháme opět při čelovkách kdesi v podrostu v lese. Připadali jsme si oba jako někde na zimním vandru v Čechách a vůbec ne jako v Alpách.

Následující ráno, s námořnickou rozvahou (už vlastně není kam spěchat), vyrážíme na cestu do civilizace. Kolem poledne stojíme ve vesnici na zastávce busu a pokoušíme se stopem dopravit k autu do Königsee. Naštěstí se tudy vracejí místní 2 skialpinisti z túry. Jsou to asi 60-tiletí čípkové s vitalitou nám konkurenceschopnou. Trošku lámaně šprechtíme a když lyžníci pochopí, odkud jdeme, s velkou ochotou nás odvezou až k autu a ještě nás zvou na pivo. Potom již obligátní cesta domů (do Prahy to dá 450 km) a před půlnocí již odemkám dveře doma v Jirkově.

Velmi povedený výlet! Díky Karlosi!
Horám Zdar!

[Letoš]

DO PŮL DNA.

"Sáhnout si až na dno svých sil." Tohle rčení je pro každého srozumitelným synonymem pro obrovské úsilí, nadlidskou námahu, krok za hranici vyčerpání a překonání sebe sama. Každý příběh a vyprávění o těch, kteří si „sáhli“, je ale zároveň otázkou: A co já? Kde mám svou hranici? Pro někoho je odpověď na tyto otázky Velkou Výzvou.

V letošním roce slaví Pražské maratony 10 let své existence. Výročí zahajuje 27. března 2004 Pražský půlmaraton, závod, který má jednu z nejhezčích tratí v Evropě. 21 097 metrů běhu historickou částí Prahy, Karlův most, Kampa. Při pohledu zpátky na start mého prvního maratonu myslím, proč to nepřiznat, že tam byla. Velká Výzva. Důvěrně zdravila ostřílené běžce a pronikavým zrakem si měřila nováčky. Ano, s maratonským během se často spojují slova vyčerpání, dno nebo hranice.

Tak si říkám, že by nás mohlo být v oddíle víc, možná hodně. Těch, kteří by si chtěli zkusit svoji výdrž, kondici nebo schopnost sebezapření, ale nejeli by sami. Takže,

kdyby nás běželo pět, deset?? Taková jednorázová, trochu šílená akce Horoklubu?! Je to jen pár dnů, co jsem zalovil v oddílových vodách a vida, už jsem ulovil Beryho, Květušku, Pina, možná Atoma a Dejvinu. Takže připojuji informační servis pro případné další zájemce o sáhnutí si do půl dna (přeci je to jen půlmaraton) :

Start : 27. března 2004 ve 12.00, Karlův most

Cíl : Kampa, časový limit 3 hodiny

Startovné : 400 Kč do 21.3., 500 Kč od 22.3.

Registrace : www.PIM.cz nebo zařídím osobně v maratonském Expu

Doprava : domluvíme se podle počtu lidí

P.S. Je mi líto Pivetko, ale zase tam můžou jen velký, nejmenší osmnáctiletý holky. Ale bereme s sebou samozřejmě i fanyanky, masérky, roztluskávačky.

[Broněk]

POZOR !!! NEUVĚŘITELNÉ ODHALENÍ !!! Čtěte na straně č. 5

ZIMNÍ TÁBOŘENÍ 2004

V sobotu 10.1.2004 se uskutečnil jubilejní 5. ročník Zimního táboření pořádaného Horoklubem Chomutov. Místem konání byl letos zvolen nejvyšší vrch Českého středohoří – Milešovka. Pro skalní příznivce z kategorie „Drsoňů“ to možná bylo zklamáním, protože tento vrchol je značně civilizovaný, ale vzhledem k tomu, že letos máme kulaté výročí a tedy je co oslavovat, bylo toto místo zvoleno záměrně. Na vrcholu se totiž kromě meteorologické stanice a vojenské posádky nachází i nádherný bufet, kde máme s našim kamarádem Poldou Kukačkou domluvený večerní mejdan.

A jelikož letos nebyla vypsána soutěž o „Drsoně roku“, tak aby to nebylo až tak úplně jednoduché, tak byla alespoň vyhlášena soutěž o „Nejdrsnějšího stredohorce“. Tím se měl stát ten, kdo v sobotu cestou na Milešovku zdolá největší počet vrcholů Českého středohoří.

Žádné společné výchozí místo rovněž nebylo určeno, a tak každý vyráží, odkud se mu to hodí a kdy uzná za vhodné. Já jedu s Maruškou ze Žemosek přes Milešov na Černčice, kde necháváme auto u silnice a jdeme se podívat na skály na Francké hoře. Je děsná mlha a my vůbec nevíme, kde skály hledat. Vyrážíme tedy svahem nahoru a po chvíli se nad námi přeci jen nějaké siluety objevují. Procházíme pod skalami a obdivujeme, jak jsou krásné ojínné. Pak se jdeme ještě podívat na vrchol a z druhé strany kopce scházíme zpět k autu. Cestou si sbíráme dřevo na oheň, protože nám už docela vyhládlo a máme s sebou buřty. Ale dřevo je příšerně mokré a vůbec nechce hořet. Vzdáváme to a radši si dáváme řízky od Zdeny. Zrovna když chceme odjet, slyšíme hlasy. Přichází LeToŠ, Pája, Vláša, Andrea a Lenka Chvojková. Šli v našich stopách z vrcholu. Domlouváme si sraz na Milešovce a zatímco oni odchází po modré, my jedeme přeparkovat auto zpátky do Milešova a na vrchol půjdeme po červené. Z vesnice to sice není daleko, zato stoupání je to celkem vydatné. Ještěže mám s sebou toho šerpu (sbalil jsem Marušce do batohu většinu těžkých věcí a sám nesu spacáky a karimatky – když mám ten větší batoh). Zhruba za hodinu jsme nahoře a v bufetu jsme z naší party první. Dáváme si výbornou česnečku a grog a zvolna vychládáme po náročném výstupu. Zhruba za hodinu přichází i LeToŠova parta a jsou mile překvapení interiérem a nabídkou tohoto zařízení. V tu chvíli nás napadá další soutěžka. Vyhlášíme tzv. „Interní bufetovou soutěž“ o to, kdo bude mít na lístku nejvíce čárek za konzumaci jídla a pití. Směle zkusíme všechny nabízené pokrmy a nápoje a čárky na účtu vesele přibývají. Ostatní hosté bufetu postupně odcházejí, až nakonec zůstáváme sami. Už za tmy přicházejí přátelé z Klubu vojenské historie – Sandy a spol. Spolu s nimi také doráží jeden ze skalních drsoňů z Mostu –

Hned je tu veseleji. Ve volných chvílích, když zrovna Sandy něco nevypráví, listujeme knihou o počasí, která je tu k nahlédnutí a dozvídáme se spoustu zajímavých informací. Párek si několik z nich zapisuje, až z toho máme malý kvíz. Po sedmé hodině přichází Brácha Párek a hned na něm náš kvíz testujeme. Testové otázky jsou následující:

- Na čem záleží barva tomáda?
- Proč si krávy před deštěm lehají?
- Co je to retranslanční stanice?
- Ve kterém roce byl Meke poprvé na Milešovce? * Správné odpovědi jsou na konci článku

Až na jednu odpověď neví nic. Chvilí po Bráchovi doráží Atom s kytarou, a tak ho hned také zkusíme z kvízu. Kromě jedné otázky věděl všechny, což je dost podezřelé. Kdo by to byl do něj řekl? Brácha se ujímá

kytary a zábava opět ožívá. Kolem deváté hodiny přichází poslední účastník kterým není nikdo jiný, než obávaný Pepíno z hor. Pro jistotu vyrážel na sněžnicích už v šest hodin ráno z Ústí n/L a přes sedm vrcholů dorazil až sem, čímž se stal vítězem soutěže o „Nejdrsnějšího stredohorce“. Za ním se umístil LeToŠ se šesti vrcholy a Pája s pěti (LeToŠ šel na jeden vrchol dvakrát, protože tam ztratil nůž). I Pepíno dostává náš krásný kvíz a je na tom stejně, jako Brácha Párek.

Podle řádné otvírací doby by „paní hospodová“ měla v devět hodin zavírat a jelikož se netváří příliš nadšeně, čekáme, co se bude dít. Postupně se u okénka střídají různí vyjednávači – Sandy, LeToŠ atd., až je najednou půlnoc. Při placení vyhodnocujeme náš interní bufetovou soutěž, jejímž vítězem se stává LeToŠ s 15-ti čárkami, druhé místo obsadil Pája se 13-ti a třetí jsem byl já se 12-ti čárkami.

Po zaplacení přemýšlíme, kam půjdeme spát. Většina se rozhoduje pro noc pod širákem nebo ve stanu, část „vojáků“ přijímá nabízenou ubytovnu a část jich jde splnit „Drsoně“ někam do údolí, protože nahoře na Milešovce se nesmí ani topit v krbu, natož rozdělat oheň. Přesouváme se pod zídku na východní straně kopce, odhazujeme sníh pro stany a karimatky a po chvíli kecání usínáme v mírně mrazivé noci. V noci se chvíli vyjasňuje a nádherně svítí měsíc, ráno je krásný východ slunce, ale pak se zase zatahuje. Balíme bivak a rozcházíme se různými směry. Někdo k autu, někdo do bufetu a jiný pro změnu na vlak.

Co dodat, pátý ročník je za námi. Byl sice trochu jiný, než ty předchozí, ale rozhodně nebyl špatný. Uvidíme, jak pojme ten další. Ale rozhodně se máte na co těšit. Tak se hlavně nezapomeňte doma.

Ahoj

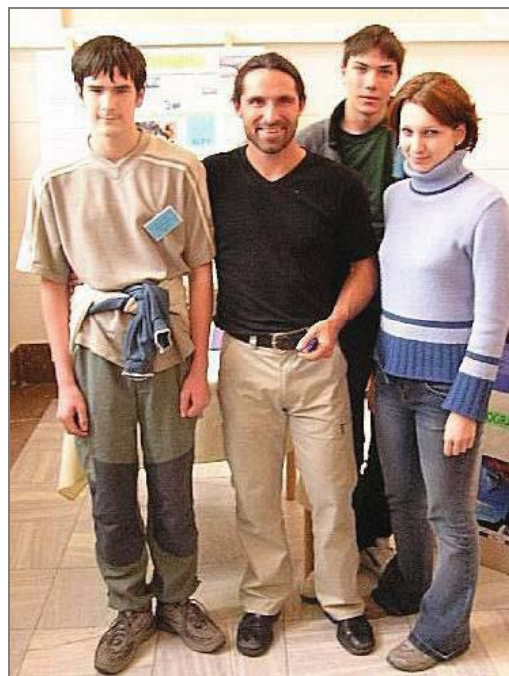
[Jíra]

„SETKÁNÍ“ členů Alpenvereinu v Chomutově 8.listopadu 2003.

Členové HK pomáhali při přípravě SETKÁNÍ a odměnou jim byla účast na této akci. Nainstalovali a přitom obdivovali velkoformátové fotografie Lad.Nováka a jeho ženy z hor celého světa. Setkali se s Lad. Jiráskem, organizátorem celé akce a šéfem CK Alpy a českého Alpenvereinu. Zhlédli film, který slovy doprovázel Pavel Kořán, jeden z našich špičkových lezců, o „cestě a životní poutí“ Karla Mrázka, našeho úřadujícího mistra světa v lezení na obtížnost. O cestě až k nejvyšším metám, tj. zdolávání technicky nejobtížnějších cest světa.

Na závěr dne se setkali s lezcem, dnes ve světě z neuznávanějších, s Alexem Huberem. Ten promítl a slovy doprovázel svůj film, dokument, o free-sólo výstupu středem severní stěny na Cim Grande v Dolomitech. Takový výkon se ještě nikomu nepodařil. Cesta obt. 7 na vrchol 2999m má relativní výšku cca 600m, je z větší části převíslá, navíc vápenec není vždy 100% pevná hornina, cca za 3,5 hodiny. Na otázku, jak se sám z vrcholu dostal dolů, odpověděl, že přece existuje tzv. normálka obt.4, tou slezl. O několik dní později celou cestu po etapách zopakoval tak, jak chtěl filmový štáb. Při podpisové akci nám pro HK podepsal kromě plakátu ještě knihu o Yosemitešském lezení, kde exceloval se svým bratrem přeledením cesty přes Nos, žulová stěna 800 m vysoká, převíslá, v úžasném čase 2hod.40minut.

Nemohu opomenout přítomnost a zajímavý rozhovor s profesionálním horským vůdcem z Německa, který do svých 60-ti let již 350krát zdolal sev. obtížnou a 2km vysokou stěnu Watzmannu. K tomu musím říci, že titul Horský vůdce vůbec není lehké získat a v ČR jej nikdo dosud NEMÁ. Prý i proto, že nemáme vysoké hory. Ale dnes se tato možnost prý s evropskou asociací horských vůdců opět diskutuje, vždyť Alpy jsou tak blízko a po vstupu do EU na dosah. Slováci např. Horské vůdce mají, ale vím, že před lety měli s absolvováním problémy, někteří neprošli lyžařskou částí, která k Horskému vůdci neodmyslitelně patří.

[Bohouš]

ŠOK !!!

Redakci Mantany se díky originálu novoročenky oddílu podařilo získat důkazy o tom, že někteří velice úspěšní členové Horoklubu používají k výstupům na nejvyšší Alpské vrcholy nové, podle názoru redakce, nepřilíhš etické lezecké techniky. Rychlé a časně nástupy jsou nahrazeny poklidnou a vydatnou snídaní složenou převážně z luštěnin. Hlavní podmínkou úspěchu při výstupu se stalo pouze správné načasování (redakci se podařilo zjistit, že to bývá kolem poledního). Očití svědci vypověděli, že lezec se pak i v těžkých úsecích doslova (citujeme) vznáší.

Co na tento nový agresivní styl „Rychlých větrů“ říká vrcholová komise ČHS?

V minulém čísle Mantany došlo k chybě ve výši příspěvku u činných členů pro rok 2004. Touto cestou zvěřejňujeme opravu.

PŘÍSPĚVKY 2004

Na rok 2004 jsou příspěvky stejné jako v loňském roce, tedy :

Činný člen	600 Kč
Zakládající člen	300 Kč
Mládež (nad 15 let)	350 Kč
Mládež (do 15 let)	200 Kč

Po 31.01.2004 se platí penále.

Vánoční volejbalový turnaj Horoklubu Chomutov - 13.12.2003

Jednou za uherák jsem vyrazil za kulturou na vernisáž fotek horolezce Karla Vozába, která se konala v Karlových Varech. No, a tam mezi tou vši horolezeckou sebrankou jsem potkal i „ostrovský“ holky (Dášu, Puňtu, Pacinu, Kačabu). Mezi řečí přišel na přetřes i volejbal. Jestli zase něco náhodou neorganizujeme a že by bylo dobrý se sčuchnout na nějaký akci. Tak jsem slíbil, že se poptám Mikleho a že něco určité spunkujeme. Koček není nikdy dost. Notabene, když se hlásí sami, vid', Mikle? No, strýček Mikle skutečně tou dobou již kul plán na vánoční volejbalové poplácání, a tak po upřesnění termínu a místa jsem převzaté informace rozeslal na všechny strany a pustil jsem to z hlavy. Koefficient účastnosti je noční můrou každého organizátora. To, že z nahlášených „X“ lidí nepřijede na poslední chvíli počet „Y“, jsem bral jako samozřejmost. Ale to, že hlavní organizátor Mikle, přehodí opatřte na mě a Chosého tři dny před turnajem, to jsem věru nečekal. Ke cti mu budiž to, že důvodem byla tvrdá práce, a taky to, že sehnal tělocvičnu na Kadaňské. Tak jsme si s Chosém odtancovali organizační kvapík. Sehnat klíče, sehnat ceny, udělat výsledkovou tabuli, odhadnout délku turnaje, přemlouvat lidi k účasti a do zblbnutí opakovat kdy, kde, jak, kdo s kým a tak. Za zmínku stojí, že největším oříškem byla písňalka. Nikdo neměl, nebo nechtěl půjčit. Nakonec jsem ji sehnal těsně před turnajem v bazaru na Kadaňské.

Řekl bych, že téměř na čas (v poledne) dorazili všichni ohlášení účastníci. Nejbližší hosté přijeli z Nejdku – „TNT Nejde“. Nadupaní chrtí. Původně je Mikle chtěl se

svým týmem „Magic Chair“ roznést na kopytech. Ale..., snad jindy, vid', Mikle! Další hosté z daleka jsou „ostrovské kočky“ a jejich „bodyguardi“, které jsem zkráceně pojmenoval „Ostrovani“. Ti vlastně toto klání iniciovali. Za Chomutov se postupně daly dohromady tři týmy s tím, že pár hráčů kolovalo v několika týmech najednou, aby se doplnila sestava. Týmy Horoklub, Heyráma a Babinský. Po krátkém úvodním alibistickém proslovu, kdy jsme vše svedli na Mikleho, jsme zahájili hru. To, že hrát na dva vítězné sety do pětadvaceti je časově nezvládnutelné, jsme poznali až po odehrání několika zápasů. Tak jsme flexibilně upravili systém a hrálo se jen do patnácti. I tak jsme byli s časem na štíru a ve finále jsme přetáhli o dvě hodiny.

Atmosféra turnajového prostředí ovlivnila herní projev u většiny hráčů. Zatímco někdo kazil, na co sáhnul, jiný odehrál úplně všechno. Kromě trémy záleželo i na množství alkoholu v krvi. Nejdečtí brzo pochopili, že tady nemají soupeře, a tak gentlemansky neútočili. I tak s přehledem vyhrávali zápas za zápasem. Z herního projevu „Ostrovanů“ si pamatuju jen to, že se všechny holky ostříhaly, že Čert smečoval do autu, že Peťa je rychlejší než se zdá, že Amálka je

podezřele vysmátá a že Dáša nezná Plíhala. Jo, a taky vlastně losování s Amálkou, kdy jsme při „střihání“ dali 7x stejný symbol. Z Chomutovských týmů stojí za zmínku náhodný slepenec – tým Babinský. Ti hráli klasického mateníka a vyneslo jim to kýžené výsledky. V týmu Heyráma perli Bjeta, jenž obvykle platí za Černého Petra. Tady však zřejmě pod tíhou odpovědnosti odevzdal naprosto neskutečný výkon. Kéz by mu to vydrželo i na úterní Heyrámu. Naopak Atom předvedl svoje standardní úterní kreace a při jednom z „vozembouchů“ si zle pochroumal ruku. Ale je to tvrdák, a tak se zatnutými zuby turnaj dokončil.

Tým Horoklub byl obsazen převážně kadaňskou lezeckou sekcí. Největším překvapením pro mě byl Jansič. Netušil jsem, že jak umí uzlovat, tak umí i smečovat. Vůbec se zdálo, že si s míčem docela dobře tyká, kujón jeden.

Jak už jsem se zmínil výše, turnaj skončil až kolem šesté, o dvě hodiny později, než měl. Výsledek na body byl kuriózní. První skončili Nejdečtí a na druhém, třetím a čtvrtém místě se stejným počtem bodů skončil Horoklub, Heyráma a Babinský. Protože se mi nechtělo počítat skóre, došlo na losování „střiháním“.

Sportovní úspěchy, modřiny a žízeň šli někteří (Nejdečtí a Ostrovani) zapít do Bizona. Tam jsem již svého špeha neměl, a tak nemohu sloužit. Jen doufám, že se obsluha chovala uctivě a nezkazila našim milým přespolním hostům dojem z příjemně prožitého sportovního odpoledne.

[Leonardo da Svinchi]

Vybráno z archivu - ČUNDR NA RŮŽOVOU HORU

Čtvrtek 26.12.2002

Dost' bolo cukroví, bramborového salátu, řízečků a televize. Dle krizových instrukcí se na Štěpána setkáváme v konspiračním bytě u Kozla. Tedy Leoš, Kozel a já. Torzo loňské vlčí smečky. Počasí je náš nepřítel číslo jedna. Sníh je nedostatkové zboží a v celé Evropě střídavě prší a mrzne. Máme jasně na vybranou. Buď do lavinězních sněhohodeštvých Alp nebo do slunečných, ledem glazurovaných Tater. Tento konkurz vyhrály Alpy. Jsou vyšší, je to dál a kdo by nechtěl měřit tvrdost sněhových desek v praxi, že? Cíl číslo jedna je Monte Rosa (Růžová hora) a když to půjde dobře, tak i Lyskamm a Breithorn. V šest večer vyrážíme Kozlovo feldou důvěrně známým směrem - Zermatt. Cesta do Chebu byla zkouškou Kozlových řídicích schopností. Namrzlá silnice, déšť se sněhem, tma. Těchto 100km nám zabralo pouhé 2 hodiny. Prima vyhlídka na následujících cca 900 km. Za hranicemi však zmizel sníh a náledí jako mávnutím kouzelného proutku, a tak Kozel zapnul forsáž a podle itineráře kormidloval až kamsi do Švajcu k nějakému tunelu pod průsmykem Furka, kam jsme dorazili něco po páté hodině ranní. Spíme v autě asi tři hodiny, než pojedou první vlak.

Pátek 27.12.2002

První vlak jsme zaspali. Takže jsme se navagónovali až na druhý kolem půl deváté a ten nás bezpečně i s autem dostal na druhou stranu průsmyku, který je v zimě uzavřen. Stojí to sice kolem 20 frantků, ale objížďka po dálnici kolem Ženevy je nudná a dlouhá. Na druhé straně průsmyku se klikatíme po fantastických serpentinách centrálním údolím na Visp. Po sněhu ani památky. Vypadá to na brzké jaro, než na vánoce. Kocháme se malebnou krajinou a vyhlížíme vrcholky hor, kde se to přeci jen krapet bělá. Ve Vispu odbočujeme do postranního údolí na Zermatt. Autem se do Zermattu nesmí, a tak končíme v Taschi. Se zklamáním zjišťujeme, že je zde méně sněhu než v Chomutově. Vlakem pokračujeme do Zermattu, odkud se již dá pokračovat jen lanovkou nebo po svých. Volíme první variantu a za nekřesťanský peníz se necháváme vyvést zubačkou na Gornergrat o 1000 výškových metrů výš. Spolu s námi jede i spousta lyžařů, což je nezvratná indicie, že sníh nahoře přeci jen je. Vystupujeme stanici před Gornergratem. Trošku maturujeme u turniketů vedoucích z nástupiště na sjezdovku, ale jsme přeci kluci chytrý a vyzráli jsme na ně. Sníh, mlha a nárazový vítr nás rázem budí z letargie. Zakuklujeme se do svých goretextových skafandrů, nazouváme skialpy, nelehké bágly putují na hrb a hurá proti větru, vstříčí výšinám. Naším cílem pro dnešek měla být chata Monte Rosa na druhé straně údolí, v létě vzdálená asi 2 hodiny chůze. Sjeli jsme tedy podle popisu do jakési štrbiny na návětrnou stranu úbočí. Vítr se do nás opřel plnou silou, že nám dělá potíže stát. Následující hodinu se probíjíme traverzem v úbočí asi 200m nad ledovcem. Svah nabírá čím dál víc na expozici a vítr sílí. Místy si musím proti němu téměř lehnout, aby mě nepovalil. Celou dobu mi vrtá v hlavě, jak Kozel může téma hůlkama dělat takovou pěkně rovnou, spojitou rejhu v tom svahu (o den později mi došlo, že to byl lavinězní odtrh, způsobený naší vahou). Nedělám si iluze o lavinovém nebezpečí a o možnosti zabrzdit čímkoliv, kdybych se rozjel po obrana je nespahnout. Když jsem obzvláště silném poryvu a rozhmul 20 m přede mnou, jak leží ve malá lavina. To byl náš break point Jarek Nohavica. Za hodinu ušli jen 500 m traverzu, navíc proti svahu. Leoš na čelbě měl tu čest vyskočit z ní dřív, než ho svezla jeho slova: „Seru na to! Dál nejdu, pro nás vysvobozením. Chvilí se Jestli přímo nevyšlézt asi 200m na konečná stanice Gornergratu. zabořil po pás do sněhu. Takže kokotyho traverz, ale v opačném s větrem v zádech. Jenom já jsem v zad s lyžema na nohou. Díky za lyžařský výcvik na ZŠ. Poryvy větru v zádech se ukázaly být horší než proti ksichtu. Jak si tak šlapu a přesvědčuju sněhové desky, že by nemusely nikam jezdit, najednou mě někdo kopnul vši silou do batochu a já padám po hlavě dolů. Musel jsem udělat kotoul s výkrutem, protože jsem skončil hlavou dolů tvář proti větru, nohy do praku, ruce rozpažené a díky přilehnutým hůlkám nehybné. Vítr mi žene přímo do nosních dírek sníh takovou silou, že mám pocit, jako by se někdo snažil oholit mi kníra tryskací pistolí. Těch pár vteřin bylo ukrutně dlouhých. Postavit se zpět na nohy zabere zručnému jedinci celých 5 minut. Znamená to uvolnit si ruce z poutek na hůlkách, odepnout batoh, překulit se i s lyžema do normální polohy po směru jízdy (občas je třeba i sundat lyže a to se člověk pak zaboří až po pás), nandat hůlky a postavit se zpět na nohy, vyndat sníh ze slipů, nandat batoh, mezitím vším ustát další poryvy větru a pokračovat v krasojízdě do dalšího pádu. Než jsme se po hodině traverzování dostali do výchozí štrbiny, tak jsme si každý tuto proceduru vyzkoušeli na vlastní kůži vícekrát. Už v okamžiku, kdy jsme to otočili, jsme každý v duchu mysleli na malou dřevěnou boudičku stojící kousek pod štrbinou. Teď stojíme u ní a shledáváme, že je to bouda švýcarské akademie věd sloužící pro výzkum ledovce a že je zamčená na petlici. Jenže stačí z kloubové petlice vyndat zřejmě jinými horolezci narařčený čep a bouda je naše. Sotva jsme do ní vlezli, venku se setmělo. Bouda o rozměrech 5x3 m skrývá nevídaný luxus. Dřevěné palandy s dekama, osvětlení napájené ze solárních baterií, hromada lezeckých časopisů, spousta jídla a chlastu od předchozích expedic, plně vybavená kuchyň. Myslím, že je to hojně využívané útočiště, jedno z těch luxusnějších. Tak si postupně rozmrazujeme omrzlé ksichty, diskutujeme o tom, jaký jsme debilové a přitom popíjíme kořalku a pojídáme zásoby. V takovémhle prostředí má každá minuta úplně jiný náboj. Venku zuří marast a my si užíváme horkej čaj. Jak málo stačí ke štěstí. Avšak jen někdy.

[pokračování příště]

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU II.

BRÁNA

Brána se nachází asi 150 m od Terezčina sedátka a jest dozajista nejkrásnějším a z geologického hlediska i nejzajímavějším skalním útvarem na Jedláku vůbec. Nalézá se zde unikátní a v Krušných horách ojedinělá skalní brána úctyhodných rozměrů. Na výšku měří něco málo přes 5 metrů a na šířku něco kolem 2 metrů. Orientována je ve směru SV – JZ.

Skalní útvar Brána má dva samostatné vrcholy, přičemž jižní vrchol poněkud převyšuje severní. Skalisko je nejnižší z náhorní strany (5 m) a údolní stěna má výšku téměř 25 m. Z vrcholu je ojedinělý, téměř letecký pohled na vodní dílo Jezeří, překrásné výhledy na vrch Jezerku a podmanivě rozrušenou podkrušnohorskou pánev.

Poněkud lámanější a nekompatní skála však neposkytuje nikterak úchvatné výstupy a osazení jakéhokoli fixního jištění je pro jedinečnost skalního útvaru nežádoucí. Návštěvnost tomu odpovídá.

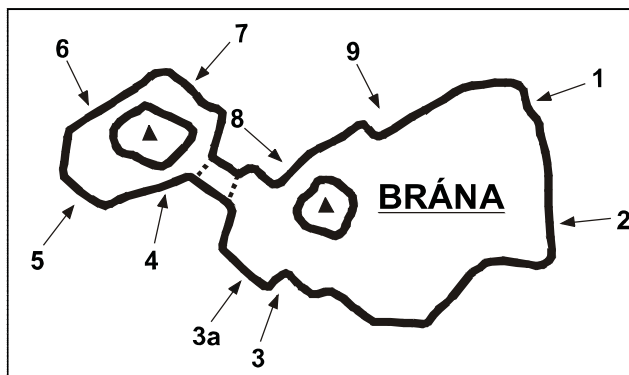
První výstupy zde byly vykonány zajisté již před válkou, kdy byla oblast Terezčina sedátka oblíbeným výletním místem. První známé výstupy pochází od M. Kutílka a E. Kühnela z 18.9.1962. Jednou ze 3 cest, které onoho dne tyto lezci zplodili, je i dodnes nejtěžší cesta na Bránu – JV cesta. V následujícím roce se na místo činu vrací E. Kühnel s p. Mrozínskou a přelézají 2 dlouhé linie v údolní stěně.

Pozor! Teprve po 34 letech zde opět M. Kutílek s I. Kutílkovou přelézají další linii – SZ stěnu. Další cestu přidávají v r. 1999 bratři Suchopárkové a v roce 2002 vytváří L. Dvořáček var. J stěny. Zatím poslední výstup vykonali P. Suchopárek s H. Jaegerovou letos na jaře.

V bezprostředním okolí Brány se nalézají několik dalších skalních útvarů – Nad Bránou, polověž Prsty a několik meších skalních výchozů.

BRÁNA

- 1) SV stěna pravou polovinou 4; E. Kühnel, Mrozínská, 3.3.1963.
- 2) SV stěna levou polovinou 4; E. Kühnel, Mrozínská, 3.3.1963.
- 3) J stěna 3; M. Kutílek, E. Kühnel, 18.9.1962.
- 3a) Var. J stěnou přímo 3; L. Dvořáček 15.9.2002.
- 4) JV cesta 6; M. Kutílek, E. Kühnel, 18.9.1962. Stěnou vl. od brány n.v.
- 5) Náhorní pilíř z J 3; Petr Suchopárek, Pavel Suchopárek, 12.9.1999.
- 6) Sestupová c. 2.
- 7) S stěna - náhorní pilíř 4; M. Kutílek, E. Kühnel, 18.9.1962.
- 8) Nejkrásnější z nejkrásnějších 5; Pavel Suchopárek, H. Jaegerová, 9.6.2003. Rozlámáním stěnou, výše vlevo k sokolíkům a podél nich na v.
- 9) SZ stěna 3; M. Kutílek, I. Kutílková, 1.6.1996. Spárou, výše koutem n.v.

Z chorých mozků
Ája říká Jítě : „... a můžeš být ráda, že Tě vůbec poslouchám ... „

PLÁNOVANÉ AKCE :

02.03.2004	Oddílová schůze v SKKS Chomutov od 18:00 hodin (VV)
20.03.2004	Otevírání skal na kolech (Párek+Broněk)
27.03.2004	Pražský půlmaraton (Broněk)
06.04.2004	Valná hromada Horoklubu (VV)
18.04.2004	Komplet Jedlák (Letoš+Párek)
24.04.2004	Jarní metodika Horoklubu v Perštejně (VV)
25.04.2004	Jarní metodika Horoklubu v tělocvičně (VV)

strana 1
Střípky
Horám ZDAR
strana 2
WATZMANN – východní stěna
strana 3
Do půl dna
strana 4
Zimní táboření 2004
strana 5
Setkání členů APLENVEREINU
ŠOK
Příspěvky 2004
strana 6
Vánoční volejbalový turnaj
strana 7
Čundr na růžovému horu
strana 8
Věže na chomutovsku II.
Zimní metodika
Z chorých mozků

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ❖ sazba : Microsoft® Word 97 ❖ **UPOZORNĚNÍ** - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.